

4) Komisja Europejska ponosi swoje własne koszty postępowania.

(¹) Dz.U. C 141 z 20.6.2009.

Wyrok Sądu z dnia 17 lutego 2011 r. — J & F Participações przeciwko OHIM — Plusfood Wrexham (Friboi)

(Sprawa T-324/09) (¹)

(Wspólnotowy znak towarowy — Postępowanie w sprawie sprzeciwu — Zgłoszenie graficznego wspólnotowego znaku towarowego Friboi — Wcześniejszy słowny krajowy znak towarowy FRIBO — Względna podstawa odmowy rejestracji — Prawdopodobieństwo wprowadzenia w błąd — Artykuł 8 ust. 1 lit. b) rozporządzenia (WE) nr 207/2009 — Rzeczywiste używanie wcześniejszego znaku towarowego — Artykuł 42 ust. 2 i 3 rozporządzenia nr 207/2009)

(2011/C 103/38)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: J & F Participações SA (Sorocaba, Brazylia) (przedstawiciel: adwokat A. Fernández Fernández-Pacheco)

Strona pozwana: Urząd Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory) (przedstawiciel: J. Crespo Carrillo, pełnomocnik)

Stroną postępowania przed Izbą Odwoławczą OHIM była również, interwenient przed Sądem: Plusfood Wrexham Ltd (Llay, Wrexham, Zjednoczone Królestwo) (przedstawiciel: adwokat G. van Roeyen)

Przedmiot

Skarga na decyzję Pierwszej Izby Odwoławczej OHIM z dnia 22 kwietnia 2009 r. (sprawa R 824/2008-1) dotyczącą postępowania w sprawie sprzeciwu między Fribo Foods Ltd a Agropecuaria Friboi, Ltda.

Sentencja

- 1) Skarga zostaje oddalona.
- 2) J & F Participações SA zostaje obciążona kosztami postępowania.

(¹) Dz.U. C 256 z 24.10.2009.

Wyrok Sądu z dnia 17 lutego 2011 r. — Ancco przeciwko OHIM — Freche et fils (ANN TAYLOR LOFT)

(Sprawa T-385/09) (¹)

(Wspólnotowy znak towarowy — Postępowanie w sprawie sprzeciwu — Zgłoszenie słownego wspólnotowego znaku towarowego ANN TAYLOR LOFT — Wcześniejszy słowny krajowy znak towarowy LOFT — Względna podstawa odmowy rejestracji — Prawdopodobieństwo wprowadzenia w błąd — Artykuł 8 ust. 1 lit. b) rozporządzenia (WE) nr 207/2009)

(2011/C 103/39)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: Ancco, Inc. (Wilmington, Delaware, Stany Zjednoczone) (przedstawiciel: G. Triet, adwokat)

Strona pozwana: Urząd Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory) (przedstawiciel: A. Folliard-Monguiral, pełnomocnik)

Stroną postępowania przed Izbą Odwoławczą OHIM była również: Freche et fils associés (Paryż, Francja)

Przedmiot

Skarga na decyzję Pierwszej Izby Odwoławczej OHIM z dnia 1 lipca 2009 r. (sprawa R 1485/2008-1) dotyczącą postępowania w sprawie sprzeciwu pomiędzy Freche et fils associés a Ancco, Inc.

Sentencja

- 1) Stwierdza się nieważność decyzji Pierwszej Izby Odwoławczej Urzędu Harmonizacji Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory) (OHIM) z dnia 1 lipca 2009 r. (sprawa R 1485/2008-1).
- 2) W pozostałym zakresie skarga jest niedopuszczalna.
- 3) OHIM zostaje obciążony kosztami postępowania.

(¹) Dz.U. C 282 z 21.11.2009.

Skarga wniesiona w dniu 28 września 2010 r. — Gill przeciwko Komisji Europejskiej

(Sprawa T-471/10)

(2011/C 103/40)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: Brendan Gill (Lifford, Irlandia) (przedstawiciele: A.M. Collins SC, N.J. Travers, barrister oraz D.P. Barry, solicitor)

Strona pozwana: Komisja Europejska

Żądania strony skarżącej

— stwierdzenie nieważności decyzji Komisji doręczonej Irlandii pismem C(2010) 4752 z dnia 13 lipca 2010 r., doręczonej skarżącemu w dniu 16 lipca 2010 r., oddalającej wnioski w przedmiocie poprawy warunków bezpieczeństwa polegających na wydłużeniu statku „Brendelen” i na zastąpieniu go nowym trawlerem morskim, wydanej w miejsce decyzji Komisji 2003/245/WE z dnia 4 kwietnia 2010 r. dotyczącej powyższych wniosków w przedmiocie zwiększenia celów wieloletniego programu kierunkowego POP IV w celu uwzględnienia poprawy warunków bezpieczeństwa, warunków nawigacji morskiej, higieny, jakości produktów i warunków pracy jednostek pływających o długości całkowitej większej niż 12 metrów (Dz.U. L 90, str. 48), której nieważność w części dotyczącej skarżącego stwierdzono mocą wyroku Sądu z dnia 13 czerwca 2006 r. w sprawach połączonych T-218/03 do T-240/03 Boyle i inni przeciwko Komisji (Zb.Orz., str. II-1699).

— obciążenie Komisji Europejskiej kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Skarżący niniejszą skargą żąda na podstawie art. 263 TFUE stwierdzenia nieważności decyzji Komisji doręczonej Irlandii pismem C(2010) 4752 z dnia 13 lipca 2010 r., doręczonej skarżącemu w dniu 16 lipca 2010 r., oddalającej wnioski w przedmiocie poprawy warunków bezpieczeństwa polegających na wydłużeniu statku „Brendelen” i na zastąpieniu go nowym trawlerem morskim, wydanej w miejsce decyzji Komisji 2003/245/WE z dnia 4 kwietnia 2010 r. dotyczącej powyższych wniosków w przedmiocie zwiększenia celów wieloletniego programu kierunkowego POP IV w celu uwzględnienia poprawy warunków bezpieczeństwa, warunków nawigacji morskiej, higieny, jakości produktów i warunków pracy jednostek pływających o długości całkowitej większej niż 12 metrów (Dz.U. L 90, str. 48), której nieważność w części dotyczącej skarżącego stwierdzono mocą wyroku Sądu z dnia 13 czerwca 2006 r. w sprawach połączonych T-218/03 do T-240/03 Boyle i inni przeciwko Komisji (Zb.Orz., str. II-1699).

Na poparcie swojej skargi strona skarżąca podnosi następujące zarzuty.

Po pierwsze, strona skarżąca podnosi, że strona pozwana działała bez podstawy prawnej. Artykuł 4 ust. 2 decyzji Rady 97/413/WE z dnia 26 czerwca 1997 r. w sprawie celów i szczególnych zasad restrukturyzacji sektora rybołówstwa wspólnotowego, w okresie od dnia 1 stycznia 1997 r. do dnia 31 grudnia 2001 r., w celu osiągnięcia trwałej równowagi pomiędzy zasobami i ich eksploatacją (Dz.U. L 175, str. 27), stanowi nadal odpowiednią podstawę prawną zaskarżonej decyzji i w ten Komisja nie miała podstawy prawnej do wydania decyzji jako decyzji *ad hoc*.

Po drugie, strona skarżąca uważa, że Komisja naruszyła istotne wymogi proceduralne. Podnosi ona, że zgodnie z decyzją Rady

97/143/WE, zaskarżona decyzja, powinna była zostać wydana zgodnie z procedurą komitetu zarządzającego oraz że dokonując wyboru formy decyzji *ad hoc*, Komisja działała z naruszeniem istotnych wymogów proceduralnych.

Po trzecie, strona skarżąca twierdzi, że Komisja dokonując błędnej wykładni art. 4 ust. 2 decyzji Rady 97/143/WE przekroczyła swoje uprawnienia, w szczególności, opierając się kryteriach pozbawionych znaczenia i pomijając definicję pojęcia „nakład połowowy” ustanowioną w decyzji Rady nr 97/413/WE oraz w przepisach wspólnotowych w dziedzinie rybołówstwa obowiązujących w momencie składania przez skarżącego wniosku o zwiększenie tonażu ze względów bezpieczeństwa w grudniu 2001 r.

Ponadto skarżący podnosi, że zaskarżona decyzja zawiera liczne oczywiste błędy w ocenie jego wniosku o zwiększenie tonażu ze względów bezpieczeństwa. W szczególności skarżący twierdzi, że decyzja Komisji o oddaleniu jego wniosku z tego względu, iż powierzchnia pokładu głównego nowej jednostki jest większa niż powierzchnia pokładu głównego Brendelen jest oczywiście błędna, jak również założenie, zgodnie z którym nowa jednostka będzie miała większy „nakład połowowy” niż Brendelen, nawet po wydłużeniu.

Wreszcie, skarżący twierdzi, że Komisja naruszyła prawo do równego traktowania. Podnosi on, że oddalenie wniosku przez Komisję z powodu większej powierzchni pokładu głównego nowej jednostki stanowi istotną różnicę w traktowaniu, równoznaczną z niedopuszczalną dyskryminacją w porównaniu z zupełnie innym podejściem przyjętym przez Komisję przy rozpatrywaniu niektórych wniosków o zwiększenie tonażu ze względów bezpieczeństwa, uwzględnionych w decyzji Komisji nr 2003/245, a także w odniesieniu to jednego z wniosków, początkowo oddalonego mocą tej decyzji a następnie uwzględnionego w decyzji Komisji z dnia 13 lipca 2010 r., doręczonej jako dokument C(2010) 4765.

Skarga wniesiona w dniu 24 stycznia 2011 r. — Verenigde Douaneagenten przeciwko Komisji

(Sprawa T-32/11)

(2011/C 103/41)

Język postępowania: niderlandzki

Strony

Strona skarżąca: Verenigde Douaneagenten BV (Rotterdam, Niderlandy) (przedstawiciel: adwokat J. van der Meché)

Strona pozwana: Unia Europejska reprezentowana przez Komisję Europejską

Żądania strony skarżącej

— stwierdzenie nieważności decyzji ze wskazanych poniżej względów